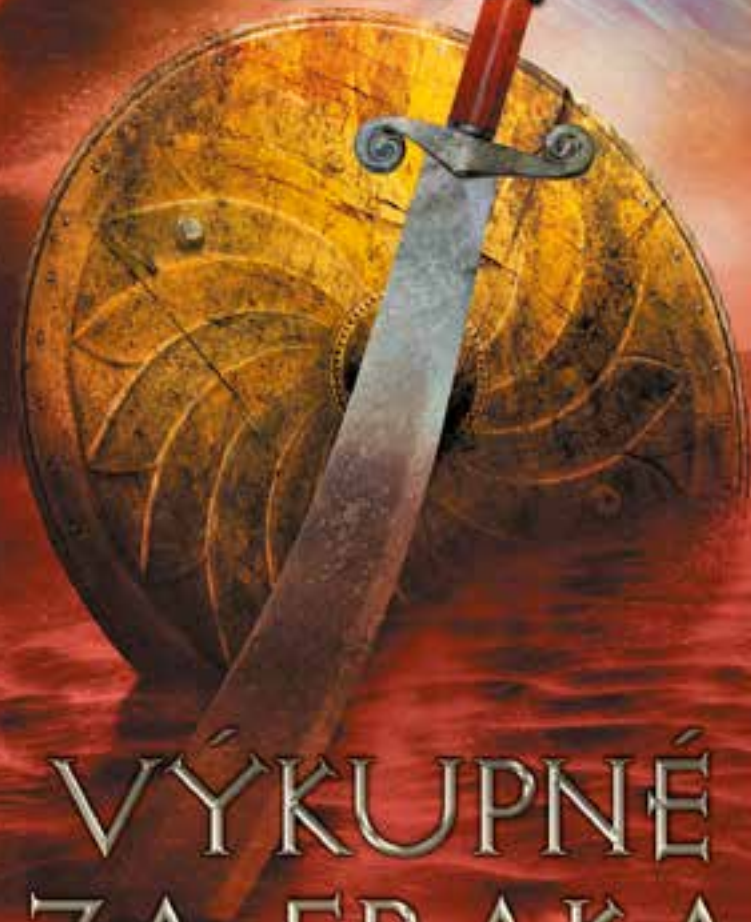

Hraničiarov učeň

VÝKUPNÉ
ZA ERAKA
JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

KNIHA PIATA

VÝKUPNÉ ZA ERAKA

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

EGMONT

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha piata – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Original title: *Ranger's Apprentice. Erak's Ransom*

Copyright © John Flanagan 2006

Cover art © 2014 by Shane Rebenschied

All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT v Prahe roku 2019 v spoločnosti

Albatros Media a. s., so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 35339

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

E-book konverziu vykonal Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN vytlačenej verzie 978-80-252-4570-5

ISBN e-knihy 978-80-252-4618-4

TS 14. Prvé vydanie

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú
spotrebiteľskú cenu.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV učeň

VÝKUPNÉ
ZA ERAKA

EGMONT

Pre Rachel Skinnerovú
(Dúfam, že sa pri čítaní tejto knihy posadíš.)

ARALUEN

A SUSEDNÉ KRAJINY

OBEČNÁ ÉRA, ROK 643

Jeden

Tmavú postavu, ktorá sa v noci ako duch blížila k hradu Araluen, strážca vôbec nevidel.

Votrelec splýval s obrazcami svetla a tieňa, ktoré vrhal polmesiac, a stal sa súčasťou noci. Prispôboval sa rytmu stromov a tóní, ktoré sa pohybovali v miernom vánku.

Strážcovo stanovište sa nachádzalo za vnútornými hradbami mohutného hradu pri juhovýchodnej veži. Za ním sa vo vetre čerila hladina vodnej priekopy a svit hviezd sa v temnej vode trblietal ako tisíc drobných svetelných čriepkov. Vpredu sa okolo hradu rozprestierala rozľahlá trávnatá plocha, starostlivo udržiavaná, dokonale pokosená a vysadená ovocnými stromami, ktoré poskytovali tieň.

Nadol od hradu sa krajina mierne zvažovala. Boli tam stromy a malé tienisté zákutia, kde sa mohli jednotlivci i dvojice takmer nerušene posadiť a chránení pred slnkom odpočívať alebo si niečo zajaŕ. Stromy však boli nízke a rástli ďaleko od seba, aby nemohli poskytnúť úkryt väčšiemu množstvu útočníkov. Podarilo sa tak ponúknuť súkro-

mie i odpočinok, a pritom zachovať nutnú bezpečnosť v čase, keď k útoku mohlo dôjsť kedykoľvek.

Naľavo, štyridsať krokov od stanovišťa strážcu, bolo k pňu, ktorý tu ostal po jednom väčšom strome, pripevnené staré vozové koleso, takže vznikol akýsi stôl. Okolo neho stálo niekoľko jednoduchých lavíc a po jednej strane bol zasadený malý strom, ktorý napoludnie poskytoval tieň. Toto miesto s obľubou vyhľadávali rytieri a ich dámy, aby sa najedli pod šírým nebom. Poskytovalo aj dobrý výhľad na utešený zelený svah, ktorý sa tiahol až k vzdialenej hranici temného lesa. Bolo zvolené tak, aby naň v jasné dni slnečné lúče dopadali po celý rok.

Práve k tomuto stolu mieril votrelec.

Temná postava vkĺzla do tieňa malého hájika asi päťdesiat krokov od lavíc a rýchlo sa hodila na brucho. Votrelec sa naposledy rozhliadol, aby zvolil smer, so sklonenou tvárou sa vykradol z tieňa a zamieril do úkrytu pri stole.

Postupoval dôsledne a pomaly. Pravdepodobne šlo o skúseného stopára, ktorý si bol vedomý, že každý rýchlejší pohyb by strážca mohol kútikom oka zachytiť. Tieni mrakov sa plazili po zemi a prikrčená postava postupovala s nimi, nenápadne sa vlnila v nízkej tráve a vyzerala len ako ďalší putujúci tieň. Pomáhal jej v tom aj tmavozelený odev. Čierna by bola veľmi tmavá a vytvárala by príliš nápadný tieň. Tmavozelená dokonale splývala s farebným odtieňom trávy.

Netrvalo dlho, kým postava prekonala vzdialenosť k stolu. Kúsok pred cieľom zmeravela, pretože strážca odrazu znehybnel, akoby ho nejaký zvuk či nepatrný pohyb varoval – alebo nebodaj inštinkt, že nie je všetko v poriadku. Obrátil sa a uprel zrak smerom, kde stál stôl, ale tmavý nehybný tieň pár krokov od neho vôbec nepostrehol.

Nakoniec strážca usúdil, že žiadne nebezpečenstvo nehrozí, potriasol hlavou, podupal nohami, odpochoďoval niekoľko krokov doprava a potom zase naspäť doľava, prehodil si kopiju do ľavej ruky a pravou si pretrel unavené oči. Bol znudený a unavený a hovoril si, že práve v takomto stave človek začína mať vidiny.

Zazíval a dal si pohov – telo spočívalo na jednej nohe, druhá bola pokrčená. Potiahol nosom a trochu sa uškrnul. Pri dennej službe by si nikdy niečo takéto nemohol dovoliť. Ale teraz bolo po polnoci a pravdepodobnosť, že sa objaví seržant, aby preveril jeho bdelosť, bola mizivá.

Keď sa strážca opäť upokojil, temná postava sa prešmykla cez poslednú krátku vzdialenosť do úkrytu pri stole. Votrelec sa pozvoľna zdvihol do drepu a obzeral si okolie. Strážca sa vďaka všetkému tomu prešľapovaniu a dupaniu presunul o pár krokov ďalej od stola, ale nie natoľko, aby to vadilo.

Votrelec mal okolo pásu omotaný dlhý kožený remienok. Keď ho rozmotal, ukázalo sa, že ide o prak s kolískou z mäkkej kože uprostred. Do kolísky praku vklázol hladký oblý kameň. Skrčená postava sa trochu zdvihla, drobným pohybom zápästia začala pomaly roztáčať jednoduchú zbraň a postupne jej rýchlosť zvyšovala.

Strážca zachytil zvláštny nočný zvuk. Spočiatku hlboké, takmer nečujné hučanie bolo stále prenikavejšie. Menilo sa tak plynulo, že muž nevedel s istotou, kedy si zvuk vlastne všimol. Pomyslel si, že pripomína bzučanie nejakého hmyzu... možno čmeliaka. Bolo ťažké určiť smer, odkiaľ prichádza. Potom sa prebudila pamäť. Nedávno sa jeden zo strážcov o podobnom zvuku zmienil. Vrael, že išlo o...

PRÁSK!

Do hrotu strážcovej kopije udrela neviditeľná strela. Sila nárazu vyrazila kopiju z chabého zovretia a roztočenú ju poslala preč. Strážcova ruka mimovoľne sklízla k rukoväti meča. Keď sa spoza stola naľavo od neho zdvihla štíhla postava, meč už bol napoly vytasený.

Poplašný výkrik sa mužovi zasekol v hrdle, pretože osoba zhodila z hlavy tmavú kapucňu, pod ktorou ukrývala záplavu svetlých vlasov.

„Upokoj sa! To som len ja,“ povedala s neskrývaným pobavením.

Dokonca aj v tme a zo vzdialenosti štyridsiatich krokov bolo očividné, že rozosmiaty hlas a výrazné plavé vlasy patria Kasandre, araluenskej korunnej princeznej.

„**K**asandra, toto musí prestať,“ vyhlásil Duncan. Hneval sa. To jej bolo jasné. Keby to nevyplývalo zo spôsobu, akým sa prechádzal hore-dolu vo svojej pracovni, poznala by to podľa toho, že ju oslovuje Kasandra. Obvykle jej hovoril Kas alebo Kasi. Neskrátenú podobu mena používal iba v prípade, keď sa na ňu veľmi hneval.

A dnes sa hneval nesmierne. Mal pred sebou ťažké pracovné predpoludnie. Stôl bol zavalený písomnými žiadosťami a súdnymi nálezmi, pozornosti sa dožadovala obchodná delegácia z Teutlandu, ale on musel všetko nechať tak a zaoberať sa sťažnosťou na nevhodné správanie svojej dcéry.

Rozhodila rukami – v tom pohybe sa miešala bezmocnosť a snaha o vysvetlenie.

„Ocko, ja som len...“

„Ty si sa len po polnoci zakrádala okolo hradu, stopovala si nič netušiaceho strážcu a potom si mu takmer vyhnala dušu z tela tým svojím prekliatym prakom! Čo keby si namiesto kopije zasiahla priamo jeho?“

Rozhnevane sa na ňu pozrel a vystrel ruku.

„Daj mi ho,“ vyzval ju, a keď nechápavo zdvihla hlavu, dodal: „Ten prak. Daj mi ho.“

„Nie,“ odmietla.

Kráľovské obočie sa zdvihlo. „Ty mi odporuješ? Som predsa kráľ.“

„Neodporujem ti. Len ti nedám ten prak. Vyrobila som si ho. Trvalo týždeň, kým sa mi vydaril. Cvičila som s ním mnoho mesiacov, takže trafím všetko, na čo zamierim. Nedám ho z ruky, aby si ho zničil. Prepáč.“ Posledné slovo dodala po krátkej odmlke.

„Som aj tvoj otec,“ pripomenul Duncan dôrazne.

Prikývnutím tú skutočnosť potvrdila. „To uznávam, ale si rozhnevaný. Keď ti svoj prak dám teraz, bez váhania ho rozrežeš, však?“

Rozčúlene potriasol hlavou a otočil sa k oknu. Nachádzali sa v kráľovej pracovni, veľkej vzdušnej a svetlej komnate, z ktorej bol výhľad na okolie hradu.

„Nemôžem ťa nechať, aby si sa tu potme zakrádala a prepadávala stráž,“ povedal. Pochopil, že v záležitosti praku sa dostali do slepej uličky. Uvedomil si, že najlepšie bude zaútočiť z inej strany. Vedel, aká tvrdohlavá dokáže byť jeho dcéra.

„Nie je to správne,“ pokračoval. „Toto je už tretíkrát, a im tie tvoje hlúpe hry vadia. Seržant žiada, aby som ho ešte dnes prijal, a ja viem, o čo pôjde.“ Obrátil sa čelom k nej. „Dostala si ma do veľmi ťažkej situácie. Budem sa musieť ospravedlňovať seržantovi. Chápeš, aké to bude nepríjemné?“

Videl, že sa zatváрила trošku skormútené. „Mrzí ma to, otče,“ povedala formálne. Zvyčajne ho oslovovala ocko.

Dnes boli Kasandra a otec. „Ale nie je to hlúpa hra, ver mi. Musím niečo také robiť.“

„Prečo?“ dožadoval sa trochu rozčúlene vysvetlenia. „Pre všetko na svete, ty si korunná princezná, a nie nejaké dedinské dievča! Žiješ na hrade, kde je veľa vojakov, aby ťa chránili! Prečo sa musíš učiť zakrádať v tme a zaobchádzať s pytliackou zbraňou?“

„Ocko,“ zabudla v zápale na formálnosť, „uvažuj o tom, čo sa mi zatiaľ stalo. V Celtike ma prenasledovali wargali. Mojich ochrancov zabili a ja som horko-ťažko vyviazla. Potom ma zajalo Morgarathovo vojsko. Odvliekli ma do Skandije, kde som musela prežiť v horách. Mohla som tam umrieť od hladu. Potom som sa dostala doprostred obrovského boja. Takže to množstvo strážcov ma vlastne neochránilo, je tak?“

Duncan podráždene kývol rukou. „No, asi nie. Ale...“

„Povedzme si to úprimne,“ pokračovala Kasandra. „Svet je nebezpečný a ja ako korunná princezná som pre našich nepriateľov dobrý cieľ. Chcem sa vedieť brániť, sama. Nechcem byť odkázaná iba na iných ľudí. Okrem toho...“ zaváhala a kráľ sa na ňu pozorne zadíval.

„Okrem toho?“ spýtal sa. Kasandra zrejme uvažovala, či by mala povedať ešte niečo viac. Potom sa zhlboka nadýchla a pustila sa do toho.

„Som tvoja dcéra a raz príde čas, keď by som ti mala pomáhať... prevziať niečo z tvojich povinností.“

„Ale to predsa robíš! Tá hostina minulý týždeň mala veľký úspech...“

Pohrdavo kývla rukou. „Nemám na mysli hostiny, kráľovské oslavy a pohostenie v parku. Mám na mysli dôležité veci – diplomatické cesty s tvojím poverením alebo

tvoje zastupovanie pri riešení sporov. Robiť také veci, ktoré by si očakával od svojho syna.“

„Lenže ty nie si syn,“ namietol Duncan.

Kasandra sa smutno usmiala. Vedela, že otec ju miluje. Ale vedela aj to, že každý kráľ dúfa v syna, ktorý bude pokračovať v jeho diele.

„Ocko, raz budem kráľovnou. Dúfam, že nie veľmi skoro,“ dodala chvatne a Duncan s úsmevom vyjadril súhlas s jej postojom. „Ale až to príde, budem musieť tieto veci robiť, a potom už bude trochu neskoro, aby som sa ich len začala učiť.“

Duncan sa na ňu dlho a pozorne zahľadel. Kasandra mala silnú vôľu a on to vedel. Bola odvážna, schopná a bystrá. Bolo vylúčené, že by sa uspokojila s postavením bábkovej vládkyne, ktorá nechá iných, aby za ňu rozhodovali a robili ťažkú prácu.

„Myslím, že máš pravdu,“ povedal nakoniec. „Mala by si sa naučiť, ako sa o seba postarať. Ale sir Richard ťa učí zaobchádzať s mečom. Prečo sa teda trápiť s prakom a zakrádaním?“

Nebolo zvykom, aby sa urodzené mladé dámy učili šermiarskemu umeniu. Kasandru už niekoľko mesiacov vyučoval zástupca veliteľa bojovej školy – používala ľahký meč, vyrobený osobitne pre ňu. Princezná sa s nahnevanejším výrazom otočila k otcovi.

„Meč je dobrý,“ pripustila. „Ale nikdy sa ho nenaučím ovládať dokonale a práve to by som potrebovala, aby som sa vedela ubrániť útočníkovi s ťažkou zbraňou. S lukom je to rovnaké. Treba roky výcviku, aby sa z neho človek naučil poriadne strieľať, ale ja ten čas jednoducho nemám. Prak je zbraň, ktorú už poznám. Naučila som sa ho používať, keď som bola malá. V Skandiji mi pomohol prežiť. Rozhodla

som sa, že bude mojou hlavnou zbraňou a že sa budem zdokonaľovať, kým ho nebudem ovládať naozaj majstrovsky.“

„Môžeš cvičiť vrh na terč. Nie je nutné, aby si desila našu stráž,“ namietol Duncan.

Ospravedlňujúco sa usmiala. „Uznávam, že to bolo voči nim nepeknné. Ale Geldon vravel, že najlepší výcvik je v podmienkach, ktoré sa čo najviac približujú skutočnosti.“

„Geldon?“ Duncanovo obočie sa zamračene stiahlo. Geldon bol hraničiar vo výslužbe a žil na hrade Araluen. Príležitostne pôsobil ako poradca Crowleyho, veliteľa hraničiarkeho zboru. Kasandra sa začervenala, keď si uvedomila, že vyzradila viac, ako mala v úmysle.

„Požiadala som ho, aby mi trochu poradil, ako sa nenápadne pohybovať,“ priznala. Potom rýchlo dodala: „Ale prisahám, že o praku nič nevedel.“

„S ním sa porozprávam neskôr,“ vyhlásil Duncan, hoci vôbec nepochyboval, že princezná hovorí pravdu. Geldon by nebol taký hlupák, aby ju podporoval v nezodpovedných kúskoch, ktoré si vymyslela.

Posadil sa a chvíľu zhlboka dýchal, aby ho prešla zlosť. Potom zmierlivejším hlasom predniesol: „Kasi, uvažuj. Tento tvoj výcvik by mohol do nebezpečenstva dostať nielen teba, ale aj celý hrad.“

Nechápavo naklonila hlavu nabok.

„Keď teraz stráž vie, čo dokážeš, jednoducho by si mohla prestať všímať nečakaný hluk alebo známky pohybu v okolí hradu. Keby uvidela nejakú temnú postavu, ako sa plazí v tme, myslela by si, že si to ty. A mohla by sa zmýliť. Čo keby sa do hradu pokúšal preniknúť nejaký nepriateľský zved? Strážcu by to mohlo stať život. Chcela by si mať niečo takéto na svedomí?“

Kassandra so zvesenou hlavou uvažovala o jeho slovách. Pochopila, že má pravdu.

„Nie,“ hlesla.

„Alebo by to mohlo byť naopak. Niektorý strážca by si mohol všimnúť, že ho z tmy niekto sleduje, a nedošlo by mu, že je to len korunná princezná. Mohlo by ťa to stáť život.“

Otvorila ústa, aby niečo namietla, ale kráľ ju zdvihnutím ruky zadržal.

„Viem, že sa na to cítiš už dostatočne skúsená. Ale uvažuj. Čo by sa stalo človeku, ktorý by ťa zabil? Chcela by si, aby mal niečo také na svedomí?“

„Asi nie,“ zašepkala a kráľ prikývol. Videl, že to zabralo.

„Takže chcem, aby si s tými svojimi nebezpečnými hrami prestala.“ Znovu sa chystala niečo namietnuť, ale predbehol ju. „Keď už musíš cvičiť, nech ti Geldon pripraví poriadny plán. Som si istý, že ti ochotne pomôže, a možno bude ťažšie preklázať jemu ako niekoľkým ospalým strážcom.“

Keď Kassandra pochopila, že otec jej nielenže nezabaví prak, ale práve jej dal súhlas, aby pokračovala vo výcviku so zbraňou, úsmev jej rozžiaril tvár.

„Ďakujem, ocko,“ povedala a z hlasu zreteľne bolo počuť jej nadšenie. „Začnem s ním ešte dnes.“

Lenže kráľ Duncan už krútil hlavou.

„Na to bude dosť času neskôr. Dnes potrebujem, aby si mi pomohla naplánovať cestu v oficiálnej záležitosti. Chcem, aby si rozhodla, kto by nás mal sprevádzať. A asi si budeš musieť nechať ušiť aj nové šaty, vhodný cestovný odev a niečo slávnostné, žiadnu halenu a nohavice, čo máš teraz na sebe. Hovoriš, že chceš pomáhať, tak sa chop príležitosti. Vezmeš si to celé na starosť.“

Princezná prikývla a ľahko zvrátila čelo v zamyslení nad prípravami, ktoré musí urobiť, a drobnosťami, ktoré potrebuje zariadiť. Oficiálna kráľovská cesta si vyžadovala všetko starostlivo naplánovať a týkala sa mnohých ľudí. Princezná si uvedomovala, že v budúcich týždňoch bude mať plné ruky práce. Bola však rada, že otec si našiel niečo iné a už netrvá na tom, aby mu odovzdala svoj prak.

„Kedy pôjdeme?“ opýtala sa. „A kam?“ Potrebovala vedieť, ako ďaleko pcestujú, aby mohla zariadiť nocľahy.

„O tri týždne,“ odpovedal kráľ. „Sme pozvaní na hrad Redmont na svadbu, bude na budúci mesiac štrnásteho.“

„Redmont?“ zopakovala. Zmienka o Redmonte pocho-
pitelne vzbudila jej záujem. „Kto bude mať na Redmonte
svadbu?“

Tri

Halt si uhladil strapaté vlasy a skúmal súpis mien. „Gorlogova brada!“ uľavil si skandijskou kliatbou, ktorú si v poslednom čase celkom obľúbil. „Koľko je tých ľudí?“

Lady Paulina sa naňho mierumilovne pozrela. „Dvestotri,“ povedala pokojne.

Vydesene zdvihol oči zo zoznamu. „Dvestotri?“ ubezpečoval sa a ona prikývla. Potriasol hlavou a pustil hárok pergamenu na jej stôl.

„No, tak to budeme musieť trochu zoškrtáť,“ vyhlásil.

Zamyslená Paulina ľahko zvrátila čelo a uvažovala o jeho slovách.

„Možno by sme sa mohli zbaviť týchto troch,“ povedala. „Nie som si istá, či chcem mať na svojej svadbe iberionského vyslanca a jeho dve hlúpe dcéry.“

Uchopila brko a preškrtila posledné tri mená na zozname. Potom zdvihla oči k Haltovi a žiarivo sa usmiala.

„Tak. A je to. Všetchno bola hračka?“

Halt zmätene vrtel hlavou, opäť si zobral zoznam a prezeral si ho. „Ale... dvesto ľudí? Vážne potrebujeme mať svadbu s dvesto ľuďmi?“

„S nimi svadbu mať nebudeme, drahý. Budeme mať svadbu spolu,“ zámerne predstierala nepochopenie. Zamračil sa na ňu. Haltov zamračený výraz spravidla naháňal hrôzu. Pre lady Paulinu však v ňom nebolo nič hroživé. Pozrela sa na Halta s jedným zdvihnutým obočím a on si uvedomil, že sa pokojne môže prestať mračiť. Vrátil sa k zoznamu a zapichol doňho ukazovák.

„Ja len... počítam, že kráľ pri tom musí byť,“ začal.

„Samozrejme. Si jeden z jeho najstarších radcov,“ pripomenula.

„A Evanlyn – totiž, Kasandra. Sme priatelia. Ale kto sú všetci tí ostatní? Tá kráľovská výprava má asi pätnásť členov!“

„Sedemnášť,“ spresnila lady Paulina. „Kráľ predsa nemôže cestovať bez družiny. Nemôžu s Kasandrou len tak skočiť na koňa, jedného dňa sa tu objaviť a povedať: ‚Tak sme prišli na tú svadbu. Kam nás posadíte?‘ Je nutné dodržať istý protokol.“

„Protokol!“ posmešne zahučal Halt. „Taká znáška nezmyslov!“

„Halt,“ prehovorila zdvorilá diplomatka, „keď si ma žiadal, aby som si ťa vzala, myslel si si, že sa len tak s hrstkou priateľov vytratíme na nejakú lesnú čistinku a bude hotovo?“

Halt zaváhal. „No... nie, samozrejme, že nie.“

V skutočnosti si to ale myslel. Jednoduchý obrad, pár priateľov, trochu dobrého jedla a piva alebo vína a potom z nich budú manželia. Intenzívne cítil, že by nebolo veľmi múdre priznať to práve teraz.

O zasnúbení postaršieho hraničiara a krásnej lady Pauliny už niekoľko týždňov rozprávalo celé redmontské léno.

Ludia sa čudovali, no zároveň mali radosť, že z tejto nesúrodej, ale veľmi váženej dvojice vznikne manželský pár. Bolo to niečo, nad čím mohli žasnúť a o čom chceli klebetiť. Už týždne sa v redmontskej zrkadlovej sieni nehovorilo takmer o ničom inom.

Boli aj takí, ktorí predstierali, že nie sú prekvapení. Jedným z nich bol barón Arald z Redmontu.

„Ja som to vždy vedel!“ vykladal každému, kto ho chcel počúvať. „Vždy som vedel, že medzi nimi niečo je! Už dávno som tušil, že k tomu dôjde! Možno som to vedel skôr než oni.“

A naozaj, počas rokov sa z času na čas objavili zvesti, že Halt a Paulina sú niečo viac než len priatelia. No ani Halt, ani Paulina sa k tomu nikdy nevyjadrovali. Pokiaľ išlo o udržanie tajomstva, len málokto vedel byť mlčanlivejší ako hraničiari a členovia diplomatickej služby.

Lenže prišiel deň, keď si Halt uvedomil, že čas beží stále rýchlejšie. Will, jeho učeň, bol v poslednom ročníku prípravy. O pár mesiacov výcvik dokončí a slávnostne prevezme strieborný dubový list – znak plnohodnotného hraničiara. A to znamenalo, že Will sa odsťahuje z Redmontu, pretože mu pridelia vlastné léno. Halt cítil, že každodenný život, vďaka Willovej prítomnosti pestrý a plný udalostí, bude odrazu ukrutne prázdny. Ako v ňom ten pocit narastal, Halt mimovoľne stále častejšie vyhľadával spoločnosť lady Pauliny.

Paulina si tiež všimla, že Halt čoraz viac potrebuje spoločnosť a lásku. Hraničiarsky život sa prirodzene uberal k osamelosti a hovoriť o ňom sa dalo iba s niekoľkými ľud-

mi. A Paulina ako hlava diplomacie, oboznámená s mnohými tajomstvami léna i kráľovstva, ktorému obaja slúžili, medzi nich patrila. Halt sa v jej spoločnosti dokázal uvoľniť. Mohli preberať pracovné záležitosti a radiť jeden druhému. V minulosti, v čase, keď boli obaja mladší, medzi nimi vlastne niečo bolo – niekto by to mohol nazvať vzájomným porozumením.

Povedané bez obalu, lady Paulina bola do Halta zamilovaná už mnoho rokov. Čakala ticho a trpezlivo a vedela, že jedného dňa ju požiada o ruku.

Takisto vedela, že až k tomu dôjde, bude preňho ako pre mimoriadne plachého a samotárskeho človeka predstava verejného sobáša úplne desivá.

„Kto je toto?“ opýtal sa a ukázal na meno, ktoré nepoznal. „Lady Georgina zo Sandalhurstu? Prečo ju pozývame? Nepoznám ju. Prečo pozývame ľudí, ktorých nepoznáme?“

„Ja ju poznám,“ odpovedala Paulina. Z hlasu jej zaznela istá tvrdosť a Halt ju dobre postrehol. „Je to moja teta. Vlastne, taká stará ježibaba, ale pozvať ju musím.“

„Nikdy predtým si sa o nej nezmienila,“ namietol Halt.

„Samozrejme, nemám ju veľmi rada. Ako som povedala, je to stará ježibaba.“

„Tak prečo ju pozývame?“

„Pozývame ju preto,“ vysvetľovala lady Paulina, „že teta Georgina posledných dvadsať rokov ustavične bedáka nad tým, že som sa nevydala. ‘Úbohá Paulina!’ sťažuje sa každému, koho stretne. ‘Bude z nej osamelá stará panna! Vydatá za svoju prácu! Nikdy si nenájde manžela, ktorý by sa o ňu postaral!’ Takúto príležitosť si nemôžem nechať ujst.“

Haltovo obočie sa v zamyslení spojilo. Možno bolo niekoľko vecí, ktoré by mu vadili viac ako niečie výčitky

namierené proti žene, ktorú miloval, ale práve teraz nemo-
hol na žiadnu prísť.

„Súhlasím,“ povedal. „A na hostine ju posadíme k tým
najväčším hundrošom.“

„Dobrý nápad,“ poznamenala lady Paulina. Urobila si
poznámku na list papiera. „Bude prvou osobou pri stole
mrzutcov.“

„Stôl mrzutcov?“ nechápal Halt. „Tento výraz som asi
ešte nepočul.“

„Na každej svadbe musí byť stôl mrzutcov, je to veľmi
užitočné riešenie,“ vysvetľovala trpezlivo jeho snúbenica.
„Zoberieš všetkých nudných, otravných a nadutých ľudí
a posadiš ich k sebe. Tak sa všetci nudia navzájom a neotra-
vujú slušných ľudí.“

„Nebolo by jednoduchšie pozvať len tých, ktorých máš
rada?“ opýtal sa Halt. „Samozrejme, okrem tety Georginy,
pretože na jej pozvanie existuje dobrý dôvod. Ale prečo
pozývať iných hundrošov?“

„Je to rodinná udalosť,“ povedala lady Paulina a podľa
vlastného uváženia doplnila k stolu mrzutcov druhé a tretie
meno. „Musíš pozvať rodinu a každá rodina má svoj prídel
nepříjemných ľudí. K plánovaniu svadby to jednoducho
patrí.“

Halt sa vo vyrezávanom kresle oprel. Sedel s jednou no-
hou prehodenou cez operadlo. „Myslel som si, že svadba je
radostná udalosť,“ zahundral.

„To je. Ak máš stôl mrzutcov.“ Paulina sa usmiala. Už sa
chystala dodať, že Halt má šťastie, keďže nemá rodinu,
ktorú by musel pozvať, ale včas sa ovládla. Halt vyše dvad-
sať rokov nikoho zo svojej rodiny nevidel a ona vycítila, že
niekde v hĺbke duše je z toho smutný.

„Ide o to,“ začala hovoriť o niečom inom, „že hneď ako sa na nejakej udalosti zúčastní i kráľ, stáva sa významnejšia. Je nutné pozvať niektorých ďalších ľudí – šľachticov, rytierov a ich dámy, miestnych hodnostárov a podobne. Keby sme ich okradli o príležitosť pobudnúť v prítomnosti kráľovského majestátu, nikdy by nám to neodpustili.“

„Mne by vážne ani trochu nevadilo, keby mi to neodpustili,“ povedal Halt. „Roky sa mi väčšina z nich usilovne vyhýbala.“

Lady Paulina sa predklonila a jemne ho pohladila po ruke.

„Halt, pre niektorých z nich to bude životný okamih. Keď sa to tak vezme, v kráľovstve sa nič nedeje. Vážne by si ich chcel pripraviť o štipku spestrenia a lesku v ich jednotlivých životoch? Ja by som to určite nechcela.“

Halt si s povzdychom uvedomil, že má pravdu. Pochoпил aj to, že možno protestuje až príliš. Začínal mať pocit, že vyhliadka na veľkú, honosnú svadbu asi nie je pre Paulinu taká nepríjemná ako preňho. Síce to nechápal, ale ak ona chcela práve toto, bol jej to ochotný dať.

„Nie. Máš, pochopiteľne, pravdu.“

„Tak,“ pokračovala, pretože videla, že sa vzdal, a bola mu za to vďačná, „už si si vybral družbu?“

„Samozrejme, Willa,“ odpovedal okamžite.

„Nie Crowleyho? Je to tvoj najstarší priateľ.“ Na rozdiel od Halta si uvedomovala, že pridelenie oficiálnych úloh je chýlostivá záležitosť.

Halt zvrátil čelo. „To je pravda. Lenže Will je výnimočný prípad. Je vlastne skôr ako môj syn.“

„Samozrejme, ale budeme musieť nájsť nejakú úlohu pre Crowleyho.“

„Mohol by viesť nevestu,“ navrhol Halt. Paulina v zamyslení ohrýzala koniec brka.

„Lenže barón Arald asi čaká, že si vyberieme jeho. Hm, to je trápenie.“ Chvíľu premýšľala a potom dospela k rozhodnutiu. „Viesť ma môže Crowley. Arald nás bude oddávať. Je to vyriešené!“ Pripojila ďalšie dve poznámky k narastajúcemu zoznamu.

V Araluene bola svadba svetskou, a nie náboženskou záležitosťou. Obrad zvyčajne vykonal najvyšší predstaviteľ kráľovstva, ktorý sa na svadbe zúčastnil. Halt si odkášľal a zo všetkých síl sa snažil tváriť vážne.

„Ale nevyžaduje protokol,“ namietol s predstieraným zaujatím, „aby to urobil kráľ?“

Paulinine jemné črty sa zamračene stiahli. Uvedomila si, že je to pravda. Halt bol so sebou nadmieru spokojný a nevinný výraz v jeho očiach to potvrdzoval.

„Hrom a peklo!“ ulavila si. Ale nestačilo to, a tak si požičala jeho kliatbu: „Gorlogove zuby!“

Nespokojne bubnovala prstami do stola.

„Správne sa hovorí brada,“ opravil ju mierne Halt.

„Má oboje, ako som počula,“ vyhlásila. Zrazu jej blysla hlavou myšlienka. „Už viem! Požiadame kráľa Dunca, aby sa stal hlavným patrónom udalosti. Tým sa to vyrieši.“

„Čo robí hlavný patrón?“ opýtal sa Halt a lady Paulina nad otázkou pokrčila plecami.

„Nie som si istá. Práve som tú hodnotu vymyslela. Ale Duncan to nezistí. Vyzná sa v protokole takmer rovnako biedne ako ty. Svadba sa bude konať pod jeho záštitou. Nášmu zväzku prepožičia istý... kráľovský lesk. Hm, to je celkom dobré,“ hundrala si pre seba. „Zapišem si to.“

Urobila to a zaumienila si, že musí kráľovského komorníka presvedčiť, aby s týmto nápadom súhlasil. Lord Anthony bol starý priateľ.

„Tak, kto ešte? Nevynechali sme niekoho?“

„Horác?“ navrhol Halt. Lady okamžite prikývla.

„Urobíme z neho ceremoniára,“ oznámila a rýchlo to zapisovala.

„To je ďalšia hodnosť, ktorú si práve vymyslela?“ opýtal sa Halt a lady dotknuto vzhliadla.

„Samozrejme, že nie. Ten existuje. Veď to poznáš: Ste zo strany nevesty? Zo strany ženícha? Posadte sa vľavo. Posadte sa vpravo. Ceremoniár.“

Halt sa zamračil. „Stále mám dojem, že na niekoho zabúdame...“

Paulina sa pleskla dlaňou do čela. „Gilan!“ vyhrkla. „Strašne by sa ho dotklo, keby sme mu nepridelili žiadnu úlohu.“

Halt nespokojne mľaskol. Mala pravdu. Gilan bol vysoký, veselý, čestný – a Haltov bývalý učeň.

„Môžem mať dvoch družbov?“ zaujímal sa.

„Nie. Ale môžeš mať mládencov. Dobrý nápad! To znamená, že ja si budem musieť zaobstarať ďalšiu družičku. Chcela som vziať Alyss.“

„No,“ vyhlásil Halt s radosťou, že v tomto ju prekoná, „to by bolo niečo pre Kasandru.“

Prekvapilo ho, keď uvidel, že Pauline po tvári preletel mierny záblesk nevôle. Dobre odhadla, že Alyss, jej pomocníčku, by vôbec nenadchlo, keby s ňou a s Willom bola pri svadobnom stole princezná Kasandra. Bolo by lepšie, keby sa v ten večer zdržiavala ďalej, pri stole hlavného kráľovského patróna.

„Nieee,“ pretiahla nesúhlas. „To si nemôžeme dovoliť. Ako princezná by odvádzala pozornosť od nevesty.“

„Hm, tak to si rozhodne dovoliť nemôžeme!“ súhlasil Halt.

„Možno mladá Jenny, ak sa Chubb bez nej zaobíde. Napokon, vyrastala spolu s Alyss a Willom.“ Vytiahla nový list papiera a zapísala si ďalšiu poznámku. Zoznam sa rozrastal. Bude treba toho toľko zariadiť. Vtom si na niečo spomenula. Bez toho, aby zdvihla oči, povedala: „Necháš sa ostrihať, však?“

Halt si znova prstami pričesal vlasy. Sú trocha dlhé, pomyslel si.

„Urobím to sám,“ vyhlásil a ruka mu samovoľne sklzla k rukoväti saxonského noža. Teraz Paulina zdvihla oči od písania.

„Necháš sa ostrihať,“ povedala a Halt si uvedomil, že určité slobody, ktoré po roky považoval za samozrejmé, mu už nebudú patriť.

„Nechám sa ostrihať,“ pristal.

Štyri

„Zvinúť plachtu,“ rozhodol Erak, skandijský oberjarl a kapitán lode Vlčí vietor. Svengal a skupinka námorníkov, ktorá obsluhovala plachtu, už stála v pohotovosti pri sťažni. Na Erakov rozkaz uvoľnili laná držiace mohutné rahno a plachtu, do ktorej sa opieral pobrežný vietor, začali spúšťať na palubu. Veľká štvorcová plachta prudko sklzála dolu a traja muži ju rezko a presne poskladali, aby ju mohli uložiť do prednej plachtovej komory.

Samotné rahno stiahli dolu zo sťažňa a opatrne, aby zbytočne nenarážalo a neklapalo, ho položili do úložného priestoru pozdĺž zvýšeného debnenia medzi dvojitémi radmi veslárskych lavíc. Skandijci sa pri podobnej činnosti málokedy snažili narobiť čo najmenej hluku. Lenže dnes neboli v zvyčajnej situácii. Chystali sa na nájazd.

Zvyšok cesty prečkali v tichosti na lodi, Erak stočil provu k prístavu a plával pozdĺž nízkeho pobrežia Aridy, vzdialenej, čoby kameňom dohodil.

„Veslá,“ zavelil stále rovnako ticho. Potom dodal: „A pre živého Toraka, robte to potichu.“

Blyslo mu hlavou, že jednou z užitočných vecí na skandijskom náboženstve je veľký počet bohov, bôžikov a menších démonov, ktorých sa človek môže dovolávať, keď potrebuje zdôrazniť rozkaz. Posádka statných veslárov vytiahla s takmer prehnanou opatrnosťou veslá a založila ich do vidlíc rozmiestnených na oboch bokoch lode. Neozvalo sa pritom viac ako niekoľko slabých cvaknutí a dutých ťuknutí, ale Erak aj tak zatínal zuby. Hoci bola táto časť aridského pobrežia zvyčajne opustená, vždy sa mohlo stať, že nejaký osamelý pastier alebo jazdec niečo začuje a pustí do obehu správu, že pred úsvitom sa smerom k mestu Al Šaba ticho klíše skandijská vlčia loď.

Erak vedel, že je nebezpečné plaviť sa tak blízko pobrežia. Ale z dvoch nebezpečenstiev bolo toto to menšie. Celú noc vytrvalo udržiavali juhovýchodný smer, neúnavne poháňaní severným vetrom, ktorý vial v tomto ročnom období smerom k pobrežiu. Nesený iba vetrom pri pobreží vplával Vlčí vietor do rozľahlej zátoky, ktorá bola zarezaná do línie pobrežia. Na východnom konci zátoky, na vyvýšenom výbežku, stálo mesto Al Šaba. Erak vedel, že keď nechá loď v zátoke a k mestu sa priblíži od vnútrozemia, bude ho odzadu chrániť temný pás pevniny. A až bude vychádzať slnko, čo nastane onedlho, loď bude stále skrytá v tme, zatiaľ čo výbežok pevniny a mesto budú ožiarené. Mohol loď obrátiť k Al Šabe ešte na mori a vyhnúť sa tak nebezpečenstvu, že ich zazrie niekto z pobrežia. Lenže tým by sa zvýšilo riziko, že ich uvidí niekto zo samotného mesta. Na pozadí oceľovosivej morskej hladiny by sa aj v noci Vlčí vietor javil ako temnejší tieň. A čím by

boli k mestu bližšie, tým skôr by hrozilo, že ich niekto odhalí.

Nie, takto to bolo istejšie. Stiahnuť plachtu a pomaly plávať v blízkosti pobrežia, skrytí v temnej mase pevniny.

Zaplašil myšlienky, ktoré ho rozptyľovali. Nebol zvyknutý správať sa v takejto chvíli nesústredene.

„Pripraviť veslá,“ zašepkal. Veslárske lavice si odovzdávali príkaz. Dva rady veslárov viseli očami na Erakovi. Zdvihol ruku, potom ju spustil a veslá sa ponorili do vody, aby pozvoľna poháňali Vlčí vietor k cieľu. Erak cítil, ako mu páka kormidla ožíva pod rukami, a štíhle plavidlo sa začalo kĺzať po vode. Vlnky bublavo špliechali do dubových bokov a prova s jemným špliechaním prerezávala svetielkujúcu spenenú čiernu vodu.

Je skvelé, že sa opäť môžem zúčastniť na nájazde, pomyslel si spokojne Erak.

Život oberjarla mal svoje pôvaby, to musel uznať. Bolo príjemné dostávať päťtinu podielu z každej koristi, ktorú privážala flotila lodí do Hallasholmu. Lenže Erak sa narodil, aby bol morským vlkom, a nie vyberačom daní a úradníkom. Tých niekoľko rokov vysedávania v hallasholmskej veľkej dvorane a preberania príjmov a výdavkov s hilfmannom Borsom ho otrávil a potreboval rozptýlenie. Zatiaľ čo jeho predchodca Ragnak sa na dane uvalené na lodných kapitánov i roľníkov pozeral s neskrývanou a nenásytnou chamtivosťou, Erak sa pri hromadení peňazí v truhlách cítil trochu nesvoj. Ako vlčíemu kapitánovi mu boli vždy milší tí, ktorí sa plateniu daní snažili vyhnúť, než oberjarl s hilfmannom s orlím zrakom, ktorí dane vyberali.

Nakoniec haldu zvitkov, daňových odhadov, hlásení, číselných záznamov o zbere, podrobných súpisov tovaru

a koristi, ktorú jeho jarlovia získali, hodil Borsovi do náručia a oznámil mu, že znova vyráža na nájazd.

„Len jeden posledný nájazd,“ sľuboval rozhorčenému hilfmannovi. „Ak budem ešte chvíľku sedieť za týmto stolom, načisto sa zbláznim. Potrebujem ísť spať na more.“

Borsa mu zdráhavo dal za pravdu. Sám nikdy nebol žiadny bojovník. Bol úradník a svoju prácu zastával veľmi dobre. Nikdy nepochopil, prečo si tí veľkí, divoko vyzerajúci námorní kapitáni, ktorých pravidelne zvolili za oberjarlov, neosvojili jeho vášeň pre svet čísel a pre pátranie po nezdanených príjmoch. Ale vedel, že sú jednoducho takí. I Ragnak na začiatku vlády pokračoval v občasných nájazdoch. Až neskôr, keď zlenivel a do istej miery podľahol hrabivosti, sa mu zapáčilo ostávať v Hallasholme a ustavične počítavať svoje bohatstvo.

Erak hneď poslal po Svengala, svojho bývalého zástupcu, ktorému predtým zveril kormidlo Vlčieho vetra, a oznámil mu, že opäť preberá velenie a vypraví sa ešte na jeden nájazd.

Niekomu by vyhliadka, že opäť bude len prvým dôstojníkom, možno nebola po chuti. Ale Svengal sa radoval, že Erak sa vracia späť ako jeho veliteľ. Boli dobrí priatelia a Svengal vedel, že Erak je omnoho lepší moreplavec.

A tak sa ocitli tu, pri pobreží Aridy, a blížili sa k malému obchodnému mestu – Al Šaba.

Al Šaba bola jedno z miest, ktoré lodiam plávajúcim v Stálom mori poskytovali zásoby, výstroj, drevo, laná a povrazy. Bola celkom nezaujímavá, stála na výbežku nad okrajom mora a na severnej strane mala prístav, ku ktorému sa zostupovalo po stupňoch. V tomto ročnom období mierilo do Stáleho mora čoraz väčšie množstvo lodí z obchod-

ných flotíl. Privážali tovar z ostrovov na juhozápade Neko-
nečného oceána.

Keď priplávali, zastavili sa v Al Šabe alebo v niektorom
z podobných miest, aby doplnili zásoby vody, potravín
a palivového dreva a opravili škody spôsobené morskými
búrkami.

Keď z prístavu odplávali, nechávali za sebou úžasnú
zmes zlatých mincí a prútov, ktorými zaplatili účty. Z času
na čas, na základe tajnej správy, prichádzala z vnútrozem-
ského sídelného mesta Mararoka ozbrojená karavána, vy-
brala od prístavov zlato a odviezla ho do emrikírových
podzemných pokladníc.

Erak vedel, že prvá tohtoročná karavána príde do dvoch
týždňov. Časový plán bol z pochopiteľných dôvodov prís-
ne stráženým tajomstvom. Nebezpečenstvo prepadnutia sa
znížilo, keď prípadní útočníci nevedeli, či už poklad od-
viezli, alebo nie. Žiadny pirát by nedal do stávky svoj život
len pre nádej, že v mestskej pokladnici sa zlato už možno
nachádza. Utajenie a neistota boli najlepšou obranou Al
Šaby hlavne preto, že jedinou ďalšou možnosťou by bolo,
aby sa v meste celoročne zdržiavala veľká a drahá vojenská
posádka.

Lenže tajomstvá sa dajú vyraziť a Erak pred týždňom
zaplatil jednému špiclovi na pobreží, asi päťdesiat míľ juž-
nejšie, štyridsať rílov striebra, aby získal časový plán výbe-
rov. Z neho sa dozvedel, že zatiaľ čo z ostatných prístavov
už bohatstvo vyzdvihli, truhlice Al Šaby sú stále lákavo pl-
né a ešte také nejaký čas zostanú.

V meste bola malá stála posádka, nie viac ako štyridsať
mužov. Štyridsať ospalých, telnatých, pohodlných aridských
občanov, ktorí najmenej dvadsať rokov proti nikomu nebo-

jovali, a tí asi nebudú klásť veľký odpor tridsiatim kričiacim, hrozivým, krvilačným, po zlate bažiacim Skandijcom, ktorí sa priženú do prístavu ako svorka pekelných psov.

Erak sa sústredene díval do tmy pred sebou a uvidel piesčité pobrežie pri päte výbežku, ktoré sa javilo ako svetlá škvrna. Vysoko nad ním sa pozvoľna objavovali aj biele mestské domy. Všimol si, že nikde nie sú svetlá. Žiadne strážne ohne alebo len pochodne, ktoré by ožarovali, kadial' hliadky chodia na obchôdzku. Pokrčil plecami. Celkom dobrý nápad, pomyslel si. Horiaca pochodňa môže hliadke dodať pocit bezpečia, ale zhoršuje videnie v tme a takmer znemožňuje uzrieť čokoľvek, čo sa nachádza mimo okruhu ožiareného pochodňou.

Znova si uvedomil, aké múdre bolo jeho rozhodnutie plaviť sa so stiahnutou plachtou pozdĺž pobrežia.

Teraz k nemu doľahol jemný zvuk vln špliechajúcich o breh. O príboji sa hovoriť nedalo, boli to len malé vlnky, ktoré sa prevaľovali jedna cez druhú. Mierne pootočil kormidlom a šikmo namieril loď smerom k piesčitému pobrežiu. Zdvihol druhú ruku dlaňou hore, bolo to vopred dohovorené znamenie. Šestnásť párov vesiel sa vynorilo z vody. Občas sa ozval vzdych, keď ich veslári s námahou zdvíhali a potom opatrne spúšťali a ukladali pozdĺž lavíc. Jedno či dve nahlas zarachotili a ticho v okolí akoby ten hluk ešte znásobilo. Erak zabodol pohľad do neopatrných veslárov. S nimi si to vybaví potom, až sa už nebude musieť krotiť.

Spredú zaznelo zaškrípanie a Erak ucítil v nohách chvenie, keď sa prova dostala na piesok. Na kraji provy boli pripravení štyria muži, aby vyskočili do plytkej vody a loď zabezpečili.

„Len pomaly s tými lanami!“ chrapľavo zašepkal Svengal.

Námorníci, ktorí by inak bezstarostne zoskočili do plytkej vody, sa v poslednej chvíli spamätali a opatrne sa zomkli po boku lode. Uchopili dve laná z provy a rozbehli sa po pobreží. Piesok im vŕzgal pod nohami, keď vyťahovali loď ďalej na súš.

Viazacie laná zabezpečili v piesku hákovými kotvami a potom sa s rukami na bojových sekerách otočili do vnútrozemia a pátrali po známkach nebezpečenstva.

Erak sústredene sledoval mesto hore. Zatiaľ sa neozval žiadny poplach, po hliadkach nebolo ani pamiatky. Vápnom obielené domy vyzerali v rannom šere takmer ako príznaky, ktoré sa ticho rysovali nad vlčou loďou.

Z provy sa teraz spustili ďalší muži. Ostatní spoza veslárskych lavíc opatrne vyťahovali štíty a bojové sekery a podávali ich dolu svojim druhom, ktorí ich veľmi starostlivo brali do rúk a ukladali na hromadu na breh nad čiaru prílivu. Štíty, ktoré viseli pozdĺž vonkajšej strany lode, zakrývalo tmavé plátno, aby neboli nápadné. Námorníci plátno sňali, rozobrali si zbroj a čakali pripravení pri kapitánovi.

Erak podal svoj štít a sekeru jednému z mužov, ktorí už stáli v plytkej vode, a potom sa tiež spustil z lode. Zavesil sa za ruky, potom ich uvoľnil. K mokrému piesku mu zvyšoval len asi palec. Vzal si od námorníka štít a sekeru a prešiel k miestu, kde čakala zoradená tridsiatka mužov z prepadového oddielu. Štyria, ktorí vystúpili ako prví a vliekli laná, zostali pri lodi.

Erak pocítil záchvev vzrušenia a musel sa pousmiať. Mal radosť, že je zasa na výprave.

„Nezabudnite,“ nabádal oddiel nájazdníkov, „musíte byť čo najtichšie. Dávajte pozor, kam stúpate. Nechcem, aby ste zakopli a s rámusom sa skotúľali z kopca. Potrebu-

jeme sa dostať čo najbližšie, skôr ako nás zbadajú. Vyzerá to tak, že s kvapkou šťastia budeme v meste skôr, než niekto spustí poplach.“

Odmlčal sa a obzeral si hrozivé bradaté tváre pred sebou. Odpovedalo mu niekoľko kývnutí. Potom pokračoval.

„Ale ak nás zazrú, je v stávke všetko. Začnite ziapať ako šialení a vrhnite sa na nich. Nech si myslia, že pritiahla celá armáda.“

Vedel, že keď ospalá hliadka začuje rev hordy útočníkov, môže zdrevenieť od strachu. Niekedy sa tiež stalo, že hliadka opustila svoje stanovište a vydesene utiekla do noci.

Obzrel sa okolo. Od úpätia kopca sa smerom k tichému spiacemu mestu klúkatil hrboľatý chodník. Hlavou sekery naň ukázal.

„Tadiaľto sa dostaneme hore,“ povedal. Potom si zavesil štít na ľavé plece a vydal osvedčený povel, ktorým skandijský vodca volá do útoku.

„Chlapi, za mnou.“

Päť

Thodník bol úzky, kostrbatý a prudko stúpал. Ale Skandijci boli napriek mohutným telám v dokonalej kondícii a rázne postupovali za svojím vodcom. Občas niekto zadychčal od námahy a tu a tam sa niekomu pod nohami uvoľnil kamienok a so šramotom sa skotúľal zo svahu.

Celkovo však tridsať nájazdníkov, ktorí klusali hore po cestičke k Al Šabe, urobilo málo hluku.

Človek musí vedieť, kedy zľaviť, pomyslel si Erak. Opäť sa rozhodol podstúpiť menšie z dvoch rizík a priblížiť sa okľukou pozdĺž pobrežia, takže teraz musel nejako sklbiť rýchlosť a nenápadnosť. Čím dlhšie by im to trvalo k cieľu, tým väčšie by bolo nebezpečenstvo, že ich odhalia. Boj by bol potom omnoho tvrdsí. A zároveň platilo, že keby sa hrnuli hore príliš rýchlo, hrozilo by, že ich niekto začuje.

Takže za daných okolností bola najlepšia zlatá stredná cesta a Skandijci udržovali rovnomerný klus.

Topánky z tulenej kože ticho dupali po piesku a kamení. Narobili síce viac rámusu, než by sa Erakovi páčilo, ale

usúdil, že keby na vrchole útesu niekto aj bol, pravdepodobne by ich nepočul.

Nepríjemná chvíľka prišla, keď muž, ktorý klusal hneď za Erakom, urobil chybný krok, zatackal sa na strmom zraze, ktorý sa zvažoval prudko k moru, a zúfalo rozhodil rukami. Sekeru mal našťastie zavesenú v pútku za pásom, inak by pri tom balansovaní mohol niekoho z kamarátov skrútiť o hlavu.

Námorník mimovoľne vykrikol a potkynajúce sa nohy uvoľnili spŕšku kamienkov, ktoré sa s rachotom rútili dolu zrázom. V okamihu, keď sa už-už zdalo, že muž sa skotúľa za nimi, zovrel golier jeho ovčej kazajky železný stisk a on ucítil, ako ho oberjarl ťahá naspäť na chodník.

„Bohovia na nebi! Ďakujem, veliteľ!“ spustil. Ale veľká tlapa mu zapchala ústa a pretrhla reč. Erak mu takmer vrazil nos do tváre a ohromne ním zatriasol.

„Bud' ticho, Axel!“ zašepkal zúrivo. „Ak si chceš zlomiť väz, tak to urob potichu, lebo inak to urobím ja za teba.“

Axel bol ozrutný veslár. Medzi členmi posádky vlčej lo-
de veslári nepatrili k tým najbystrejším a Axel už chcel Erakovi oznámiť, že nemá zmysel zlomiť mu väz druhýkrát. To je proti zdravému rozumu.

Potom mu ale prišlo na um ešte niečo. Vedel, že keď je oberjarl rozzúrený, nespolieha sa na rozum, ale na riešenie sporov päšťami. A hoci bol Axel urastený, rozhodne sa nechcel dostať do sporu s Erakom.

„Prepáč, veliteľ. Ja len...“ zahundral a Erak ním znova zatrepal.

„Mlč už!“ zasyčal. Potom pustil Axlov golier a vrhol ustaraný pohľad smerom k vrcholu útesu. Čakal, či sa objaví nejaký náznak, že veslárov lomoz a hurhaj niekto počul.

Celý oddiel bojovníkov chvíľu ticho vyčkával. Keď sa im nad hlavami nestrhol žiadny poplach, všeobecné napätie sa uvoľnilo.

Erak ukázal hore, opäť sa ujal vedenia a vytrvalo klusal do prudkého kopca. Tesne pred vrcholom dal mužom znamenie, aby sa zastavili, a pokynul Svengalovi, nech ho nasleduje. Potom sa prikrčil a posledný úsek k hrebeňu prebehol v podrepe. Opatrne naťahoval krk dopredu. Svengal sa držal asi krok za Erakom a presne napodobňoval jeho pohyby. Dvaja veľkí Skandijci kľáčali bok po boku a hodnotili situáciu.

Od Al Šaby ich delilo asi päťdesiat krokov voľného priestranstva. Mesto obklopovali nízke hradby, ktoré boli vysoké asi šesť stôp. A aj keby boli strážené hliadkami, nepredstavovali by pre Skandijcov vážnu prekážku. V lezení po takýchto múroch boli skúsení. Dvaja muži sa proti sebe postavili pri päte múra a v úrovni pásu spoločne držali násadu starého vesla. Ostatní členovia oddielu sa jeden po druhom rozbiehali a hneď ako naskočili na násadu, tí dvaja, čo ju držali, ho nadvihli a on sa preniesol cez múr. Správne načasovanie si vyžadovalo cvik, ale práve túto zručnosť všetci Skandijci nacvičovali už od detstva.

Toho rána to však nebolo treba. Na hradbách Erak nevidel žiadne hliadky, zato však neďaleko zbadal klenutú bránu. Bola otvorená a nestrážená.

„To je hračka,“ zaškeril sa Svengal.

Jeho kapitán sa zamračil. „Práve to som si myslel,“ povedal. „Kde je stráž? Kde sú hliadky na pozorovateľni?“

Svengal pokrčil plecami. Aj keď tu žiadne hliadky neboli, obaja stále hovorili potichu, hlasom sotva silnejším ako šepot.

„Veliteľ, nachytali sme ich s otvorenými zadnými vrátami,“ povedal. „Ak je tu nejaká stráž, asi bude na druhej strane mesta, smerom k moru. Útok by pravdepodobnejšie očakávali odtiaľ.“

Erak si nedôverčivo mädlil bradu. „Možno,“ pripustil. „Počkaj tu, ja sa pozriem zblízka.“

Zdvihol sa do podrepu a presunul sa cez otvorené priestranstvo k múru. Každú chvíľu očakával výzvu na zastavenie. Výkrik. Alebo zvonenie na poplach. Lenže Al Šaba ostávala tichá. Erak sa dostal k stene a sunul sa pozdĺž nej k otvorenej bráne. Jedným plynulým, ale ráznym pohybom vytiahol z pútka na opasku veľkú bojovú sekeru a poťažkal ju v pravej ruke. Potom s vrtkosťou, ktorá bola u niekoho takého mohutného pozoruhodná, preskočil otvorenou bránou s pripravenou sekerou a so zdvihnutým štítom, aby si chránil ľavý bok. Rýchlo sa obzrel vpravo a potom vľavo.

Nič.

Smerom nadol viedla úzka ulička bielych domov s rovnými strechami. Vo vápennej omietke sa černelo niekoľko štvorcových okien. Dvere boli pevne zatvorené. Nič sa nehýbalo. Nikto sa nezobudil. Al Šaba vyzerala opustene.

Erak niekoľko chvíľ váhal. Niečo sa mu nepozdávalo. Mala by tu byť hliadka. Aspoň jeden muž, ktorý by strážil hradby. To nebolo v poriadku. Potom pokrčil plecami. Možno mal Svengal pravdu a aridská stráž sa sústredila na more. Všetky hliadky možno napínali zrak a snažili sa zistiť, či sa k prístavu neblíži nejaká loď. Alebo boli obyvatelia Al Šaby len bezstarostní. Od posledného nájazdu skandijskej lode uplynulo viac ako dvadsať rokov. Utajovanie času, kedy príde karavána vyberačov daní, poskytovalo pobrežným mestám bezpečie. Erak mohol uskutočniť ten-

to nájazd len vďaka tomu, že šťastnou náhodou získal časový plán.

Potriasol hlavou. Možno sa plašil zbytočne. Možnože leňošenie v Hallasholme z neho začínalo robiť poľakanú tetku. Odrazu sa rozhodol, vrátil sa k bráne a dal Svengalovi a ostatným znamenie, aby ho nasledovali do mesta.

Tichý dupot tuleních topánok po piesčitej pôde nevyvolal v meste žiadnu odozvu. Svengal sa spýtavo pozrel na svojho vodcu.

„Kam teraz, veliteľ?“

Erak ukázal sekerou. „Do stredu mesta. Pôjdeme touto ulicou. Zdá sa, že vedie správnym smerom. Sekery majte pripravené a oči otvorené.“

Opäť sa ujal vedenia a oddiel bojovníkov ho v dvojstupe nasledoval. Cestou sa ostražito obzerali po tichých domoch. Z času na čas sa posledná dvojica mužov otočila a rozhliadla, aby sa ubezpečila, že za nimi nejdú nepriateľskí vojaci. Zároveň pohľadom pátrala po prípadných nepriateľoch na plochých strechách domov po oboch stranách ulice. Ale nebolo nič vidieť.

Ulička sa vinula do stredu mesta a nakoniec vyústila na malom námestí, kde sa Skandijci ocitli pred väčšou stavbou, ktorá zaberala celú jednu jeho stranu. Erak usúdil, že je to sídlo vládcu mesta. V pamäti pátral po názve takejto budovy. Chadíf, spomenul si. Niečo ako mestská radnica alebo berný úrad v iných mestách.

Na námestie ústilo pol tucta úzkych ulíc. Domy na ďalších troch stranách, pravdepodobne obchody, jedálne a hostince, mali vzdušné verandy, ktoré na poludnie poskytovali vítanú ochranu pred sálajúcim slnkom. Pri tejto myšlienke sa Erak pozrel na východ, kde sa už obloha sfarbo-

vala ružovými prúžkami. Predná časť chadífu, obrátená k námestiu, bola tiež tienistá. Budova bola jedinou poschodovou stavbou na dohľad. Rovnako ako ostatné domy však mala rovnú strechu ukrytú za ozdobným cimburím, ktoré budove dodávalo dojem výsadebného postavenia.

Uprostred námestia stála malá fontána. V nádržke bolo plno vody, ale zariadenie, ktoré vodu chrlilo, nepracovalo.

Erak vykročil na námestie. Jeho muži ho nasledovali. Hneď ako vyšli z úzkej uličky, zoradili sa do zovretejšieho útvaru na čele s oberjarlom, Svengalom a Axlom. Presúvali sa po námestí k poschodovému domu a niektorí z nich cvične pohodžovali sekerami. Mesto bolo stále tiché. V pribúdajúcom svetle sa za postavami Skandijcov tvorili čudne predĺžené tieň. Erak vystúpil k mramorovému krytému vchodu pri veľkých dvojkrídlových vrátach chadífu. Chvíľu si ich pozorne prezeral. Pevné, pomyslel si. Tvrdé drevo s mosadzným kovaním a dobrý, odolný zámok. Skandijci však pri sebe nosili svoje vlastné kľúče k dverám, ako boli tieto, a Erak pokynul dvom svalnatým veslárom, nech pristúpia bližšie.

„Sekery,“ povedal a ukázal na dvere. Obaja muži sa usmiali od ucha k uchu. Jeden z nich sekeru na chvíľu odložil, napľul si do dlaní a potom ju uchopil oboma rukami. Erak odstúpil, aby mal veslár dosť miesta a mohol sa proti zámke dôkladne rozohnať.

„Okamžite prestaň!“

Rozkaz sa britko rozľahol námestím a Skandijci sa prekvapene otočili. Z jednej z bočných uličiek, ktoré smerovali von z mesta, vyšla postava. Niekoľko bojovníkov si uľavilo kľatbou. Erak prižmúril oči a žalúdok sa mu zovrel. Všetko to šlo veľmi ľahko, blysla mu hlavou myšlienka.

Muž, ktorý sa objavil, bol vysoký, štíhly a vyobliekaný, ako bolo u aridských bojovníkov zvykom. Cez splývavú bielu halenu a nohavice, nepochybne z jemného plátna, mal kožené, kovom obité brnenie. Na boku mu visel dlhý zakrivený meč a na paži mal okrúhly kovový štít – pravdepodobne mosadzný. Štít, ako si Erak všimol, mal uprostred ostrý hrot. Bol zároveň útočnou i obrannou zbraňou. Jednoduchá špicatá prilba, taktiež s bodcom, sedela na zvinutej jemnej látke, ktorú mal muž omotanú okolo hlavy. Erak usudzoval, že slúži na to, aby sa kov, rozpálený v horúcom poludňajšom slnku, nedotýkal priamo pokožky.

Prilba bola starostlivo naleštená a visel z nej lesklý strieborný krúžkový závoj, ktorý chránil tvár a zátylok. Spolu s nablýskanou kovovou zbrojou bola dostatočným dôkazom, že prichádzajúci je vysoký dôstojník.

Sledovali, ako dva rady vojakov, oblečených podobne, ak nie rovnako nákladne, rýchlo vyklusali z bočnej uličky a rozostúpili sa po oboch stranách vedľa veliteľa. Erak odhadoval, že ich je najmenej štyridsať. Keď sa aridskí vojaci objavili, Erakovi muži sa znepokojili.

„Ani sa nehnite,“ zavrčal na nich. Kútikom úst precedil k Svengalovi: „Sú v presile.“

„Nie vo veľkej,“ odporoval Svengal. Aj on protivníkov spočítal. „Naši chlapi si s tamtými slečinkami poradia raz-dva.“

Na rozdiel od Eraka sa nenamáhal hovoriť potichu a jeho hlas doľahol cez námestie až k aridskému dôstojníkovi. Videli, ako sa na úzkej fúzatej tvári objavila puklina úsmevu, keď počul Svengalovu poznámku. Zdvihol k perám striebornú píšťalku a raz zapískal.

Skandijci začuli zvuky pripomínajúce drhnutie dreva o kameň a videli, ako všetkých šesť uličiek, ktoré viedli na

námestie, okamžite uzavreli ťažké drevené zátarasy pritiahnuté od stien domov.

„Tie som si nevšimol,“ povedal Erak ticho Svengalovi. Okolo jednej zo zátarás určite prešli pri vstupe na námestie, lenže Erak mal plnú hlavu iných vecí a jej význam si neuvedomil.

„Zdá sa, že ste v pasci,“ vyhlásil Arid'an.

Erak sa zatváril seabavedomejšie a zdvihol štít do obrannej polohy. Jeho bojovníci ho napodobnili. „Aj vy,“ vyhlásil.

Druhý muž sa opäť zasmial. Biele zuby pôsobili na hneďastej fúzatej tvári veľmi nápadne.

„Aha,“ povedal. „A koľko máte so sebou lukostrelcov?“

K ústam zdvihol malú striebornú píšťalku a raz dlho a prenikavo zapískal. Zhora bolo počuť rýchle kroky, a keď sa Erak pozrel, strechy domov na troch stranách, ktoré smerovali do námestia, naraz ožili lukostrelcami. Vôbec nepochyboval, že ďalší stoja aj na plochej streche chadífú.

Aj bez počítania vedel, že je to takmer stovka mužov. Všetci boli vyzbrojení krátkym zakriveným lukom a šípy zo všetkých natiahnutých lukov mierili na vzdorovitých Skandijcov.

Erak po nich zachmúrene prešiel pohľadom. Ich luky mali krátky dostrel. Na bojovom poli by na ne nedbal. Lenže tu, na uzavretom námestí, boli smrteľne nebezpečné.

„Nikto nech sa ani nehne,“ prikázal ticho. Jeden neopatrný pohyb by mohol mať za následok salvu šípov vyslanú proti nim.

Axel vedľa neho ticho a bezmocne vrčal. Nepáčila sa mu hrozba stovky namierených šípov a bojovná krv v ňom vrela. Inštinkt velil vyraziť a s niekým si to rozdať.

„Veliteľ, všetkých nás dostať nemôžu,“ povedal. „Podáme si aspoň tu toho krásavca.“